

РЕШЕНИЕ

№ 2556

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 25.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **387** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № ПИ-450/17.12.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено ПНОМ изх. № С200022-022-0075996/03.11.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата е посочено, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Моли са то да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП-С. – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП-С. срещу [фирма] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. за принудително събиране на публични задължения, установени с декларации по КСО. На лицето е изпратено съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С200022-048-0094346/20.08.2020 г.

С Разпореждане изх. № С200022-105-0312862/16.09.2020 г. по изпълнителното

дело са присъединени публични задължения, установени с декларации, обр. № 6, а с Разпореждане с изх. № С200022-105-0364101/02.11.2020 г. са присъединени публични задължения, установени с декларации по КСО и АУПДВ № 01-2600-6693#2/03.09.2020 г., издаден от изпълнителния директор на ДФЗ.

За обезпечаване на задълженията по изпълнителното дело в общ размер на 407 203,60 лв., от които главница в размер на 403 015,04 лв. и лихви в размер на 4 188,56 лв. с ПНОМ изх. № С200022-022-0075996/03.11.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С., са наложени обезпечителни мерки, както следва: запор върху налични и постъпващи суми по банкова сметка, находяща се в ТБ „Р.“ за сумата от 407 203,60 лв., както и запор върху притежаваните от лицето ценни книги. Запорното съобщение е връчено на търговската банка на 06.11.2020 г. Запорното съобщение е връчено на Централния депозитар на 06.11.2020 г., като в същото е отбелязано, че длъжникът не притежава безналични ценни книжа, регистрирани в [фирма], поради което запор не може да бъде наложен. Изпратено е и съобщение до Централния регистър на особените залози.

Изпратено е искане до ОД „Земеделие“-С. на 03.11.2020 г. за предоставяне на информация, относно притежавани земеделски земи от [фирма], като е получен отговор, че дружеството няма регистрирана собственост в картата на възстановената собственост по данни към м. 07.2020 г.

ПНОМ е оспорено по административен ред, като подадената жалба е оставена без уважение с Решение № ПИ-450/17.12.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С..

По делото е приложен като доказателство и АУПДВ № 01-2600-6693#2/03.09.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от страна, имаща правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспорения административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК – директорът на ТД на НАП-С.. Същото отговаря на изискванията на чл. 197, ал. 1 от ДОПК и съдържа фактическите и правни основания послужили за издаването му.

От административния орган не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 200 от ДОПК налагането на запор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение, както е в настоящия случай.

На основание чл. 195, ал. 1 от ДОПК, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Според чл. 195, ал. 2 от ДОПК, обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено. В случая от публичния изпълнител е направена преценка, че ще бъде затруднено събирането на публични вземания, съобразно размера на публичните задължения и притежаваните от лицето активи.

Установени са изискуеми публични задължения на жалбоподателя, съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК по подадени от задълженото лице декларации. Установени са изискуеми публични задължения по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК с

АУПДВ, издаден от изпълнителния директор на ДФЗ.

Съгласно чл. 209, ал. 2, т. 2 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се предприема въз основа на декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, тоест подадените от лицето декларации по КСО и декларации обр. № 6 са изпълнително основание.

До длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК относно публични задължения по подадени декларации. Описаните публични задължения, към момента на издаване на ПНОМ не са платени доброволно, поради което е налице хипотезата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК и обезпечителната нужда е доказана.

Относно установените с АУПДВ задължения, съгласно чл. 27, ал. 8 от ЗПЗП, обжалването на издадените от изпълнителния директор на държавен фонд "земеделие" или от оправомощените от него длъжностни лица актове за установяване на публични държавни вземания не спира изпълнението им. Според тази разпоредба жалбата против АУПДВ няма суспензивен ефект и АУПДВ се явява годно изпълнително основание. Неоснователно е направеното в жалбата възражение в тази насока. Спиране на предварителното изпълнение може да бъде поискано по реда на чл. 166 от АПК, за каквото по делото няма данни, поради което преценката на административния орган, че установените с АУПДВ публични вземания са изискуеми е правилна.

Съгласно чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Съдът приема, че не са налице основания за отмяна на обезпечителните мерки, тъй като липсват предпоставките, визирани в чл. 197, ал. 3 от ДОПК.

Наложените обезпечителни мерки съответстват на изискването на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, според който обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. Обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Налице е съответствие между обезпечителните мерки и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взискател без ненужно обременяване на длъжника. Спазени са основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство).

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че постановлението е немотивирано по отношение на твърдението, че събирането на задължението му ще бъде затруднено или невъзможно и съответно, че не е изпълнено изискването на чл. 195, ал. 2 от ДОПК. Целта на обезпечението е да се запази имуществото на длъжника, за да се гарантира успешното и безпрепятствено събиране на публичния дълг. В случая е налице обезпечителна нужда, която се определя от наличието на задължение, неговото неплащане доброволно и преценка на възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата

на изпълнението. Конкретно обезпечителната нужда е обоснована със затрудненост за събирането на изискуемото и установено публично вземане на длъжника, поради обстоятелството, че не са предприети действия за погасяване на дълга от длъжника, който дълг е в особено големи размери, както и поради обстоятелството, че няма данни длъжникът да разполага с достатъчно активи, които да го покрият.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК и чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер 500 лв.

Така мотивиран Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Решение № ПИ-450/17.12.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено ПНОМ изх. № С200022-022-0075996/03.11.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк]6А, да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: